

arbejdsmaskiner mere er bestemt ved deres art end ved deres størrelse. Det er derfor i pkt. 1 foreslået for landbrugsbedrifters vedkommende, at transportable motorer ikke skal medregnes ved afgørelsen af, hvorvidt en bedrift henhører under det kommunale tilsyn, og at grænsen for antallet af faststående motorers hk sættes ved 16.

Endvidere er der i *pkt. 2*) foreslået en ny begrænsning for *kornmøllers og foderstofforretningers* vedkommende, om hvilken følgende kan bemærkes:

I de forløbne år er der sket den ændring, at dieselmotorer i vidt omfang har afløst petroleumsmotorer og vindkraften som drivkraft. Disse bedrifters dieselmotorer er på indtil 35 hk, og mange af dem har derfor på grundlag af den gældende lovs bestemmelser måttet overføres fra det kommunale maskintilsyn til fabriktilsynet. Da bedrifterne imidlertid ikke har skiftet karakter, fordi de er gået over til at anvende større motorer, vil det formentlig være rigtigst at opgive drivkraften som kriterium og i stedet for lægge vægten på, om bedrifterne har fabrikmæssig karakter, således at man kun i første tilfælde lader dem henhøre under arbejdstilsynet. Hvis man lægger arbejdertallet til grund ved afgørelsen, vil man i det store og hele ramme rigtigst, når man karakteriserer møller og foderstofforretninger med et arbejdertal af 4 mand og derover som fabrikmæssig drevne og derfor henhører disse under arbejdstilsynet, medens man overlader dem til det kommunale maskintilsyn, når arbejdertallet ikke overstiger 3.

Afgrænsningen af den i *pkt. 3*) nævnte gruppe har i praksis været foretaget, ikke af den enkelte fabrikinspektør, men af direktoratet, der har opstillet visse almindelige regler for at undgå for stor usikkerhed ved afgrænsningen mellem fabriktilsynets og det kommunale maskintilsyns område og for stor ulighed i den i de forskellige tilsynskredse praktiserede ordning. Som eksempler på maskineri, der af direktoratet er henført under det kommunale maskintilsyn, skal nævnes: Kaffemøller, farsmaskiner o. lign. i slagter- og viktualieforretninger, pålæggsskæremaskiner, tøjrunder, fjerrensemaskiner, transportable stenknusere, hejseværker, mindre kullosningsapparater og transportører, kølemaskiner på hoteller, hos gartnere, i fiskeforretninger samt hos slagtere og viktualiehandlere, isknusemaskiner i fiskeeksportforretninger o. lign., brevstemplingsmaskiner og tågesignaler (sirener).

For visse af de nævnte og muligvis andre maskiner vil det imidlertid være urimeligt

at gennemføre et regelmæssigt tilsyn. Det vil kunne være tilstrækkeligt, at de tilses een gang for alle, men til gengæld bør dette måske udføres af arbejdstilsynet. Det er derfor foreslået, at der skal være adgang for direktøren til at afgøre, om sådanne bedrifter bør henlægges under det kommunale tilsyn eller under arbejdstilsynet. For så vidt de henlægges under det kommunale tilsyn, kan der i øvrigt i medfør af bestemmelsen i § 66, stk. 1, gives nærmere regler i maskinsynsmændenes instruks om, i hvilket omfang de skal tilse disse bedrifter.

I paragraffens *stk. 2* har man bibeholdt fabrikløvens bestemmelse om, at virksomheder, i hvilke der som drivkraft anvendes damp eller generatorgas, aldrig kan henføres under det kommunale tilsyn. De særlige farer ved disse driftsmidler gør formentlig stadig denne bestemmelse nødvendig.

Paragraffens *stk. 3* har ikke noget tilsvarende i den gældende lov. Medens man hidtil har kunnet gå ud fra, at de i landbrugsbedrifter, kornmøller og foderstofforretninger anvendte tekniske hjælpemidler og arbejdsmaader — bortset fra damp og generatorgas — ikke rummer anden risiko, end hvad de kommunale tilsyn nogenlunde formår at bedømme, har der i de senere år vist sig tegn på, at der også inden for sådanne virksomheder må regnes med anvendelse af hjælpemidler og metoder, hvis bedømmelse kræver større teknisk eller lægelig indsigt, f. eks. eksplosionsfarlige apparater, brandfarlige, giftige eller særlig sundhedsskadelige stoffer. Det foreslås derfor, at bedrifter af den omhandlede art, når de rummer farer af særlig karakter eller er forbundet med erhvervsvirksomhed af anden art, efter bestemmelse af direktøren for arbejdstilsynet skal kunne henføres under arbejdstilsynet.

Bestemmelsen i paragraffens *stk. 4* svarer til fabrikløvens § 32, næstsidste stykke.

Til § 65.

Paragraffen indeholder bestemmelserne om det kommunale tilsyns organisation og om valg og afskedigelse af maskinsynsmændene. De hertil svarende bestemmelser i fabrikløven af 1913 indeholdes i lovens § 35, stk. 1—4. Om de ændringer, som foreslås i den nugældende ordning, og som alle har til formål at gøre det kommunale tilsyn mere effektivt, skal følgende bemærkes:

Som anført i indledningsbemærkningerne til forslaget afsnit VI er en af svaghederne ved det kommunale tilsyn, at maskinsynsmændene ofte har et for lille område